

Özelge: Şirket faaliyeti kapsamında şirket elemanlarının şehir içi ve dışı seyahat harcamalarının gider olarak kabul edilmesi hk.

Sayı:

B.07.1.GİB.4.06.18.02-32233-8092-161

Tarih:

22/03/2011

T.C.

GELİR İDARESİ BAŞKANLIĞI

ANKARA VERGİ DAİRESİ BAŞKANLIĞI

(Mükellef Hizmetleri Usul Grup Müdürlüğü)

Sayı : B.07.1.GİB.4.06.18.02-32233-8092-161

22/03/2011

Konu : Faaliyet kapsamında şirket elemanlarının şehir içi ve dışı seyahat harcamalarının gider olarak kabul edilmesi hk.

İlgi dilekçenizde; Vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi numaralı mükellefi olduğunuz ve akaryakıt istasyonlarına LPG otogaz sistemi montajı ve bakımı faaliyetiyle iştiğal ettiğiniz, montaj ve bakım işlerinin çoğunlukla dışında olduğu belirtilerek, şirketinizde çalışan elemanların seyahat esnasında yaptığı yemek ve benzeri harcamalar karşılığında aldığı ödeme kaydedici cihaz fişlerinin gider belgesi olarak kabul edilip edilmeyeceği hususunda Başkanlığımızdan görüş talep edilmiştir.

Bilindiği üzere, 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanununun 6 ncı maddesinde, kurumlar vergisinin, mükelleflerin bir hesap dönemi içinde elde ettikleri safi kurum kazancı üzerinden hesaplanacağı, safi kurum kazancının tespitinde Gelir Vergisi Kanununun ticari kazanç hakkındaki hükümlerinin uygulanacağı hükme bağlanmıştır.

Diğer taraftan, safi kazancın tespitinde indirilecek giderler Gelir Vergisi Kanununun 40 ıncı maddesinde bentler halinde sayılmış olup, anılan maddenin 4 üncü bendinde de, işle ilgili ve yapılan işin ehemmiyeti ve genişliği ile mütenasip seyahat ve ikamet giderlerinin (Seyahat maksadının gerektirdiği süreye maksur olmak şartıyla) ticari kazancın tespitinde gider olarak dikkate alınacağı hükme bağlanmıştır.

Bu itibarla, şirketinizin dışında gerçekleştirilen montaj ve bakım işleri nedeniyle görevlendirilen işçiler için yaptığı yemek ve benzeri harcamaların; işin gerektirdiği süre içinde yapılması, işin önem ve genişliği ile orantılı olması şartıyla Gelir Vergisi Kanununun 40/4 maddesine göre gider olarak indirilebilmesi mümkün bulunmaktadır.

Öte yandan, 213 sayılı Vergi Usul Kanun'unun 232 nci maddesinde; "Birinci ve ikinci sınıf tüccarlar, kazancı basit usulde tespit edilenlerle defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçiler:

1. Birinci ve ikinci sınıf tüccarlara;
2. Serbest meslek erbabına;
3. Kazançları basit usulde tespit olunan tüccarlara;
4. Defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilere;
5. Vergiden muaf esnafa.

Sattıkları emtia veya yaptıkları işler için fatura vermek ve bunlar da fatura istemek ve almak

mecburiyetindedirler.

Yukarıdakiler dışında kalanların, birinci ve ikinci sınıf tüccarlar ile kazancı basit usulde tespit edilenlerden ve defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerden satın aldıkları emtia veya onlara yaptırdıkları iş bedelinin (1.1.2010 tarihinden geçerli olmak üzere) 680 TL'yi geçmesi veya bedeli 680 TL'den az olsa dahi istemleri halinde emtiayı satanın veya işi yapanın fatura vermesi mecburidir." denilmiş, 233 üncü maddesinde ise; Birinci ve ikinci sınıf tüccarlar, kazancı basit usulde tespit edilenlerle defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerin fatura vermek mecburiyetinde olmadıkları satışları ve yaptıkları işlerin bedellerinin yine aynı maddede sayılan vesikalardan biri ile tevsik olunacağı hükme bağlanmıştır.

167 Sıra No.lu Vergi Usul Genel Tebliğinde "birinci ve ikinci sınıf tüccarlarla defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerin yukarıda 5 madde halinde sayılan kimselere sattıkları emtia veya yaptıkları işler için satılan emtianın veya yapılan işin bedeli ne olursa olsun fatura vermelerinin, emtiayı satın alan veya hizmeti yaptıran bu kimselerinde fatura istemelerinin ve almalarının zorunlu olduğu ve bunlar için perakende satış fişlerinin geçerli olmayacağı" açıklanmıştır.

Ancak, daha sonra yayımlanan 204 ve 206 Sıra No.lu Vergi Usul Kanunu Genel Tebliği ile bu düzenlemeye bazı istisnalar getirilerek, mükelleflerin ticari faaliyetlerine ilişkin olarak işyerlerinde kullanılmak ve tüketilmek amacıyla satın aldıkları (kırtasiye, büro ve temizlik malzemeleri gibi) ve bedeli fatura düzenleme mecburiyetini belirleyen kanuni haddi aşmayan mal ve hizmet bedelleri için düzenlenen perakende satış veya yazar kasa fişlerinin gider belgesi olarak kabul edilmesi uygun görülmüştür.

Ayrıca, 275 Sıra No.lu Vergi Usul Kanunu Genel Tebliği ile de, taksi işleten mükelleflerden alınan ve tutarı fatura düzenleme mecburiyetine ilişkin kanuni haddi aşmayan perakende satış fişlerinin de, gider belgesi olarak kabul edilmesi uygun görülmüştür.

Yukarıda yer alan hüküm ve açıklamalara göre; bakım ve onarım faaliyeti kapsamında şirketiniz elemanların şehir içi ve dışındaki seyahatlerinde yemek ve benzeri harcamalarının kurum kazancının tespitinde gider olarak dikkate alınabilmesi için fatura ile tevsik edilmesi gerekmektedir.

Bilgi edinilmesini rica ederim.

Vergi Dairesi Başkanı a.
Grup Müdürü V.

(* Bu Özelge 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 413.maddesine dayanılarak verilmiştir.

(**) İnceleme, yargı ya da uzlaşmada olduğu halde bu konuya ilişkin olarak yanlış bilgi verilmiş ise bu özelge geçersizdir.

(***) Talebiniz üzerine tayin edilmiş olan bu özolgeye uygun işlem yapmanız hâlinde, bu fiilleriniz dolayısıyla vergi tarh edilmesi icap ederse, tarafınıza vergi cezası kesilmeyecek ve tarh edilen vergi için gecikme faizi hesaplanmayacaktır.